

[Mimi Jakobsen]

sagt: det er ikke vores opgave at prioritere besparelser, vi anser under alle omstændigheder besparelser for uansvarligt, vi vil ikke have nogen del i det. Derfor skal man ikke gøre sig nogen forhåbning om, at besparelserne ved en hel del institutioners hjælp kunne være blevet meget bedre. For det kunne de ikke. Man ønsker ikke at være gidsel, som det hedder, man vil ikke deltage i det, for det er politikernes forbandede pligt. Det må vi så trække på skuldrene ad og sige: ja, det er det vel også.

Jeg synes også, det ville være dejligt, hvis vi havde fået nogle bedre og konstruktive forslag rundt omkring fra, som vi kunne bruge. Jeg forstår, det er sket på nogle områder. Jeg kan også se, de er blevet imødekommet. Det vil vi da også hellere end gerne have. Jeg vil bare advare imod at tro, at det hele var blevet meget nemmere, hvis man havde inddraget institutionerne på et meget tidligere tidspunkt, hvis man havde talt om langtids-overvejelser og alt det. Det er at stikke sig selv blå i øjnene. Besparelser vil alle opfatte som nedskæringer, forringelser og ubehagelige tilstande, og det har de evig ret i.

Dette være så sagt til de partier, som følte, de kunne gøre det bedre. Det kunne sikkert være gjort bedre. Vi håber så, at vi til næste år får chance for at se disse partier i kredsen, så de for alvor kan få rettet op på de skævheder, vi har lavet, og vise, at man kan spare det dobbelte beløb, uden at nogen synes, det er urimeligt.

Kort sagt: CD står selvfølgelig ved det, vi har foretaget os her. Jeg synes, det klart er fremgået af både ministerens, den socialdemokratiske ordførers og hr. Ole Vig Jensens indlæg, at det har bestemt ikke været nemt. Jeg kan selvfølgelig ikke referere fra forhandlingerne, men jeg kan gengive indtrykket af, at der i hvert fald på flere områder sænkede sig en dyb, om end forbigående depression i alles øjne, da vi fandt ud af, at vi faktisk ikke kunne finde på andre ting end dem, vi sad med. Jeg kan huske situationen omkring forskerstipendiaterne, hvor alle var enige om, at dette måtte være et forbigående problem. Vi måtte i gang med disse stipendier igen, fordi vi alle tillagde dem den allerstørste betydning.

Med hensyn til seminarierne vil jeg sige – jeg synes egentlig først, at hr. Ole Vig Jensen fik det slået fast – at det var et spørgsmål om

her at vælge den mildeste af to løsninger. Det var inde i billedet i starten, at man kunne tænke sig en udtynding, således at flere, først og fremmest jyske, byer ville miste deres seminarier. Der var vel også efterhånden generel enighed om, at det har en kolossal betydning for disse byer at fastholde et uddannelsesstilbud til de unge mennesker, så derfor valgte vi det mindste af to ondt og tog udtyndingen. Det giver en hel bunke problemer, men det gør det hele. Det gør det også, når man beskærer linjefagene, og når man må henvise til andre seminarier. Det er der ingen grund til at skjule. Men jeg mener stadig væk, vi gjorde det rigtige.

Så kan man selvfølgelig godt tale om prognoser, børnetal og jubelår, og hvad ved jeg. Men ikke desto mindre er det et faktum, at kommunerne her har det afgørende ord. Jeg tror ikke, der er nogen som helst sandsynlighed for, at kommunerne i de kommende år vil antage flere lærere. For selvfølgelig kan det gøres uanset børnetal. Man kan lave tolærersystem og deletimer og forbedrede ordninger rundt omkring, men det koster penge. Jeg ved af erfaring, at selv i kommuner, hvor man har prioriteret uddannelsen vældig højt og virkelig har ofret penge på det, dér går det nu den anden vej, og man skal til at afskedige lærere. Derfor føler vi, at læreruddannelsen ikke kan gå hus forbi. Der må ske en begrænsning af, hvor mange mennesker vi lokker ind i det system, mennesker, som ikke har noget at bruge deres uddannelse til bagefter.

Fru Ebba Strange var lidt inde på, hvorfor man nu ikke har set nogen af disse mennesker gå over i det private erhvervsliv. Det er da klart, det havde været dejligt, hvis man lige så stille kunne lade dem sive ind i eksportvirksomhederne, men så nemt er det ikke. Det er der ingen af os der tror på.

Jeg vil også fremhæve, at erhvervslivet heller ikke har haft nogen grund til optimisme indtil nu, men det kan man ikke laste dette forlig for, for alt, hvad der hedder erhvervsfremme, er stort set ikke vedtaget. Det er nogle ting, der først træder i kraft fra 1981, så derfor kan man ikke forvente en pludselig opblomstring i erhvervslivet, bare fordi de hører om en momsforhøjelse og nogle offentlige besparelser. Det er jo stort set det, vi har nået indtil nu.